

Kapitel 1

Fjerdekronprinsessen over Den Blå Halvmånes Øer havde seksten ritualer hun skulle igennem fra det øjeblik hun vågnede til morgenmaden blev serveret. Blandt disse hørte at stige ud af sengen til højre, vende sig mod øst for at bøje sig for solen, lade sit hår børste med fyrre strøg af en sølvbelagt børste ført af underhofmesterinden for de kongelige gemakker og ...

Prinsesse Taoshira tøvede. *Hvad har jeg glemt? Gudinden tage etikettemesterindens regelsamling, jeg ved der er noget mere.*

„Deres fingerskål, Deres Højhed,“ messede overhofmesterinden og rakte et bronzefad frem.

Fingerskålen! Hvorfor glemmer jeg altid fingerskålen? Taoshira skyllede forsigtigt sine fingerspidser og tørrede dem i et hvidt linnedhåndklæde.

Måske skyldes det, lød en anden stemme i hendes hoved, at derhjemme – før du blev valgt til prinsesse – vaskede du hænder under pumpen i gården og måtte kæmpe med tjenestepigerne om pladsen.

Taoshira, eller Tashi som hendes familie kaldte hende, var lige ved at smile ved tanken – men huskede så på at kronprinsessen ikke måtte vise nogen form for følelse før hun havde sagt De Fire Velsignelser og ledsaget ordene med de rette håndbevægelser.

„Evide mystiske Gudinde, giv vort folk visdom (*hænderne rørte hovedet*).

Nådige barmhjertige Moder, se i nåde til vort folk (*højre hånd på hjertet*).

Venlige, helbredende Søster, velsign alle der er syge (*hænderne strakt ud*).

Frydefulde Håbsbarn, lad vort arbejde i dag bære frugt (*bøjede fingre, tommelfingrene sammen så de dannede en trekant*).“

De fire hofdamer der var samlet i hendes sovegemak, fremsagde enstemmigt det obligatoriske svar: „Ved Gudindens vilje.“

Tashi var lettet over at det var overstået. Hun kunne godt lide morgenbønnen til Modergudindens fire ansigter, men havde endnu ikke vænnet sig til at hun nu var officiel prinsesse for hele nationen. Hvis hun glemte at sige den – eller bare kludrede i ordene – mente hendes folk at det ville have alvorlige konsekvenser for hele landet. Det var meget forskelligt fra at mumle den samme bøn for sig selv oppe i bakkerne på familiens gods. Det lå på Kai, der var den nordligste af de øer der udgjorde nationen Den Blå Halvmåne, som havde fået sit navn fra den bue øerne dannede i Safirhavet. Dengang havde hun – når solen brød frem over Marinebjergenes tinder – som en trofast kaianer sagt ordene uden at andre end hendes geder kunne høre hende. Hun havde aldrig drømt om at hun ville blive revet væk fra det liv så brat som et kid bliver snappet op fra jorden af en rovfugl. Fra at være en fattig matriarks ubetydelige datter var hun blevet en af de fire mægtigste kvinder i sin verden.

Tashi stod med udstrakte arme mens underhofmesterinde-assistenten tog hendes natkjole af. Det var en anden ting det havde været svært at vænne sig til: At stå splitternøgen foran hofdamerne uden andet end sit lange lyse hår at dække sig bag mens de foretog den ceremonielle påklædning. I løbet af de sidste fire år var hun nået fra at rødme voldsomt til at tænke på andre ting mens de vimsede om hende. Ceremonien havde en fast orden: Først den

hvide silkeunderkjole, så fjerdekronprinsessens orange ærmeløse kjole, derefter den farverige, broderede kåbe (i dag var det en af hendes yndlingskåber – den med guldsmedemønstret) og til sidst det orange skærf.

Fire klædningsstykker. Hendes liv var styret af det tal. Det havde styret hendes skæbne lige siden den forrige fjerdekronprinsesse var afgået ved en pludselig død i en alder af tyve år. Den Blå Halvmånes Øer havde altid fire kronprinsesser, en fra hver af øerne Rama, Lir-Salu, Fonilara og Kai. Det havde været prinsessen fra den mindste og nordligste ø der var død, så Kais præster og præstinder samledes for at finde den næste kandidat. Deres valgmuligheder var begrænset til alle kvalificerede tolvårige piger fra de matriarkale familier. Normalt faldt valget på den største og rigeste husstand, men det lod til at noget var gået skævt i Tashis år, og hun – den yngste datter af en familie hvis krav på matriarkalsk adelstand stort set kun eksisterede på papiret – var blevet valgt. Det var mange år siden hendes familie var holdt op med at blive bemærket ved hoffet; formuen var svundet ind, indtil de var blevet bjergbønder i en fjern provins.

Der havde ikke været nogen tvivl i Tashis sind om at hun ville acceptere rollen. Hun havde vidst at hendes familie ville nyde godt af at have en datter i regeringen – og hun delte også deres tro på at Gudindens hånd var bag sådanne beslutninger, uanset hvor ufuldkomne Gudindens menneskelige redskaber end måtte være. Men i de år der havde omdannet Tashi fra at være en gedehyrde der var vant til at leve i det fri, til at spille en nøglerolle ved det mest formelle hof i den kendte verden, havde hun mange gange spekuleret på om Modergudinden ikke havde valgt hende som et muntert indslag i forhold til sine tre med-regenter. Hun følte nogle gange at hun mere var hofnar end regent når hun kæmpede for at tilpasse sig det nye liv.

Kun over for sig selv kunne hun tilstå at alle ceremonierne og

pligterne var ved at drive hende til vanvid, men hun var forpligtet til at gentage det samme mønster dag ud og dag ind resten af sit liv til nationens bedste.

Etikettemesterinden, der var en af de mest betydningsfulde ved hoffet, dukkede op allerede inden morgenmaden.

„Nå, kronprinsesse, skal vi gennemgå lektien om den korrekte måde at hilse de gerfalske ambassadører på?“ spurgte hun idet hun fandt det rigtige sted i pergamentrullen.

„Ved Gudindens vilje,“ svarede Tashi med et uudgrundeligt ansigtsudtryk.

Ramil ac Burinholt, prins af Gerfal, var stået op før solen for at tage på jagt. Da daggryet kom, red han og hans venner hovedkulds gennem Kongeskoven, sprang over væltede træer og hujede af begejstring når de fandt et vildtspor. Ramil elskede jagtens vilde fart og red som vinden når humøret greb ham. Hans mor var oprindelig kommet fra de hede ørkener langt mod syd, prinsesse af det mørkhudede folk der kendtes som Hestefolket. Hans venner sagde altid at det var hendes blod der fængede i ham, når han og hans hingst, Springer, satte af sted gennem skoven på et af deres vilde løb som lod alle andre bagude. De professionelle jægere rystede blot opgivende på hovedet og lod den unge prins ride af sted, de vidste af erfaring at han vendte tilbage når det passede ham, uden at have nedlagt noget vildt.

Når Ramil på denne måde blev som et med sin galopperende hest, gled han over i en tilstand af ren lykke. Skovens grønne, orange, gyldne, røde og brune farver blinkede forbi når Springer strøg ind mellem træerne. Kviste greb ud efter Ramils tøj, men kunne ikke fange ham. Luftstrømmen føltes kølig mod huden. Seletøjets ringlen og læderets knirken dannede et melodisk kontrapunkt til hovenes hurtige rytme. Springer var sikker på benene, han var frisk og parat til at løbe så længe hans rytter ønskede det.

Det var deres øjeblik hvor de fik afløb for stalden og rådssalen.

Efter at have tilbagelagt en god kilometer i det tempo nåede de en skovflod som Springer satte over i et langt spring næsten uden at sænke farten. Men ovre på den anden side stoppede den op ved et tjørnekrat og vrinskede til sin rytter.

„Hvad sker der, gamle dreng?“ spurgte Ramil og klappede sin gangers svedplettede hals.

Springer rystede sin sorte manke og fnøs, mens den trippede nervøst med hovene.

I sin glæde over det vilde ridt havde Ramil næsten glemt formålet med morgenens ridetur, men han stolede på sin hingsts instinkt, for ikke at tale om sin egen lugtesans. Han rakte ud efter et af de korte spyd han havde med.

„Vi er tæt på, er vi ikke?“

Ramil anstrengte sig for at lytte efter den afslørende snøftende lyd eller bevægelser i buskadset. De ældgamle træer i den kongelige jagtskov var særligt lave og knudrede i denne del af skoven, som om de, ligesom gamle mænd, var holdt op med at vokse sig højere og var begyndt at tage på omkring midten. Mørkegrøn kristtorn og brombærgrene fyldte pladsen under egetræernes bladkroner. Der var mange gemmesteder som var vanskelige at få øje på. Ramil drev hesten fremad. Dér! Der var helt sikkert noget der bevægede sig inde i buskene. Ramil greb bedre fat om spydet og løftede det op over skulderen, klar til kast.

Kviste brækkede til side da et vildsvin brød frem af underskoven. Med sænket hoved og de korte stødtænder klar til angreb gik den lige på hest og rytter. Springer trådte behændigt til side og gav derved Ramil en fin vinkel til at kaste spydet. Vildsvinet stormede forbi dem hen til flodbrinken, så nu var det fanget mellem jægeren og vandet. Fuld af kampånd snurrede det rundt og vendte de stikkende små sorte øjne mod spydet. Ramil hævede sig op i stigbøjlerne, tøvede og lod så våbnet falde.

„Heldigt for dig at mine venner ikke er i nærheden, kammerat,“ fortalte han vildsvinet.

Han satte spydet tilbage i holderen, sporede Springer så den sprang tilbage over bækken, og efterlod et forvirret vildsvin som enehersker over brinken.

„Sikke en prins jeg er,“ kluklo Ramil og gav Springer et undskyldende klap. „Men vi har kød nok, og han var pragtfuld – et flot ophav til mange flere vildsvin som ham, synes du ikke?“

Et horn gjaldede mellem træerne mod øst for at kalde den forfløjne prins tilbage til jagtselskabet. Ramil og Springer travede tilbage i bedste forståelse. Da de nærmede sig den gamle vej, sluttede tre unge adelsmænd på fine heste sig til dem.

„Der er du, Ramil!“ kaldte Hortlan, prinsens fætter. „Nå, hvad har du så fanget?“ Han sendte Ramil et stort grin, for den tomme plads over sadelknappen havde allerede fortalt ham at den vilde jagt havde været frugtesløs.

„Jeg havde ham. Jeg var så tæt på!“ svarede Ramil og løftede en behandsket hånd hvor tommel- og pegefinger viste afstanden. „En kæmpemæssig orne, stor nok til at føde hele hoffet i en uge!“

„Og?“ håned Hortlan uden den mindste tiltro til sin fætters beskrivelse.

„Han angreb og jeg ...“ Ramil begyndte at le, både af sig selv og af sin vens skeptiske ansigtsudtryk. „Og jeg stak af.“

„Det tror jeg overhovedet ikke på!“ Hortlan klaskede Ramil på ryggen. Med sit lange lysebrune hår og blå øjne var Hortlan så forskellig fra sin sortkrøllede, mørkøjede fætter som man kunne blive. „En Burinholt der stikker af fra en lille gris? Aldrig!“

Ramil trak på skulderen. „Nå ja, den del fandt jeg på.“

„Og også den med vildsvinet, hvis du spørger mig,“ mumlede lord Yendral til træerne, men højt nok til at alle hørte det.

„Ramil den Ublodige, det er hvad vi burde kalde dig. Ødelægger af enhver jagt,“ spøjte lord Usk, der var søn af den gerfalske

premierminister. Han var en kraftigt bygget ung mand med rødbrunt hår som han havde arvet fra sin brigardiske mor. „Min far skulle foreslå en lov om at holde dig inde i slottet indtil vinter. Ellers kommer vi alle sammen til at sulte.“

Ramil bukkede i sin sadel. „Tak for den tillidserklæring I sådan giver mig, kære venner. Kom, lad os tage tilbage til slottet med historien om min heroiske dåd og fyld os med frisk luft og kildevand til min ære.“

Ramil insisterede altid på selv at sørge for sin egen hest, så de stald drenge der stod i slotsgården og ventede på jægerens hjemkomst, blev vinket væk. Af hele kongeslottet var staldene hans yndlingssted. De var bygget ind i murene på den gamle borg der nu udgjorde borgtårnet. Den første kong Burinholt havde grundlagt sin trone i de mørke tider hvor gerfalerne ikke var meget mere end hærgende barbarer. Kernen af hans gamle kystfæstning afspejlede de tider: Et enkelt, rundt tårn der fungerede som vartegn for skibene på havet og var bygget på en vold, så resten af slottet lå i ly af ydermuren. Tiderne havde ændret sig for kongeriget. Der havde ikke været nogen fjender i nærheden af murene i så lang tid at slottet var blevet udvidet ned ad skråningen med mere elegante bygninger der var mindre velegnede til forsvar. En overdådig festsal lå nu på en lav bakke over for det oprindelige tårn. De høje vinduer og det hvælvede tag, der var pyntet med smukke murstenstårne, kunne tydeligt ses fra hvert eneste hus i dalen. Ramil vidste at hans folk betragtede festsalen som landets magtcenter, men han foretrak selv at betragte det beskedne runde borgtårn som kongerigets sande hjerte. Det var dér kongen og hans familie stadig boede, med en enkel smag i levevis såvel som i tøj når de ikke optrådte i officielle sammenhænge.

Ramil nynnede en folkesang for Springer mens han striglede den. Han elskede hestens dybe farver. Medmindre man var helt

tæt på, ville man kalde hesten sort, men Ramil vidste at den i virkeligheden var dybt mørkeblå – samme farve, havde hans mor hævdet, som nattehimmelen over ørkenen. Springer, der havde været en fødselsdagsgave, var et af de sidste bånd til hende siden hendes død for syv år siden. Hun var død da hun fødte hans lillesøster, Briony. En lille skabning med honningfarvet hud og runde skræmte øjne i bytte for Gerfals livfulde dronning Zarai. Hele landet havde sørget over Zarai. Ramil havde måttet kæmpe hårdt for ikke at bebrejde den lille pige deres mors død, selv om han godt vidste at hendes eneste fejl havde været at blive født.

Ramils tanker blev ved med at kredse om Briony mens han striglede Springers manke. Han spekulerede over om han overkompenserede ved at være for venlig og høflig over for den lille prinsesse, det skete kun sjældent, hvis overhovedet nogen sinde, at han viste hende en brors hårdhændede, afslappede kærlighed. Hun behandlede ham altid med en vis mistænksomhed som om hun fornemmede hans vrede. De tilbragte ikke megen tid sammen, men han havde alligevel en følelse af at have svigtet sin mor ved på en eller anden måde ikke at elske sin søster nok.

„Nu ved jeg det, jeg vil lære hende at ride,“ sagde Ramil til Springer. „Jeg finder en sød, fredelig pony hun kan ride på, og tager hende rundt i slotsparken i morgen. Hun er også halvt af Hestefolket, måske vil det få orden på tingene imellem os.“

Lidt mere tilfreds med sig selv smed han strigleredskaberne ned i en spand, strøg Springer en sidste gang over mulen og begav sig hen til sine værelser. Da han trådte ind i den mørke buegang der førte hen til borgtårnet, kom en af hans fars tjenerer hen til ham.

„Deres Højhed, Hans Majestæt anmoder om Deres tilstedeværelse i rådssalen øjeblikkeligt,“ fremførte den ældre mand med stor selvhøjtidelighed.

Ramil snusede til sit svedige jagttøj, de mudrede, brune ridebukser og lædervamsen.

„Da vel ikke sådan her?“

„Øjeblikkeligt, Deres Højhed. Det var ordene.“

Med en stille ed vendte Ramil om, krydsede hen over slotsgården, der adskilte borgtårnet fra festsalen, og gik ind i en lang lav bygning til højre for den store indgang. Hans fodtrin gav ekko i søjlegangen og forstyrrede skriverne ved deres borde i rigets administrative centrum. Da de så hvem det var der gik forbi, rejste de sig alle og bukkede. Ramil var så vant til denne behandling at han lige så lidt bemærkede deres buk som han undrede sig over vindens bevægelser gennem højt græs.

Kong Lagan ac Burinholt sad for enden af rådsbordet i Den Hvide Rådssal da hans søn trådte ind. Og han var ikke alene. Ramil så med det samme at de fleste af ministrene og tre udlændinge var der sammen med ham. Kong Lagan rynkede panden da han bemærkede sin søns udseende: dækket af mudder og tydeligt vindblæst, iklædt tøj der ikke adskilte ham synderligt fra stald-drengene. Kong Lagan var en velbygget mand med brunt hår der havde sølvstrejf i tindingerne, og han viste sig altid i enkle, men fornemme dragter når han mødtes med udenlandske standspersoner. Han ønskede at sikre sig at de ikke glemte at Gerfal med dets rigdomme af miner og skove var blandt de mest velstående nationer i den kendte verden. I dag var kappen af grønt fløjel kantet med guld. Under den bar han en løs sort dragt, og påklædningen fuldendtes af en guldkrans der var formet som sammenviklede grene.

Ramil behøvede ikke at få at vide at tjeneren havde været for hurtig til at skynde på ham. Et ophold i slottets baderum ville have været tilrådeligt. Men prins til fingerspidserne besluttede han sig for at det var bedst at lade som om der ikke var noget galt.

„Far, jeg kom så snart din budbringer fandt mig,“ sagde han og faldt ned på det ene knæ.

„Det kan vi se,“ sagde kongen tørt. „Ærede ambassadører, må jeg præsentere Dem for Hans Kongelige Højhed, prins Ramil ac

Burinholt.“

Ramil bukkede for de tre damer til højre for hans far. De var alle fra Den Blå Halvmånes Øer at dømme efter deres kunstfærdigt broderede kåber, slør og hvidsminkede ansigter. De rejste sig alle som en og bøjede sig med det dybe buk der sømmede sig for en kongelig, selv mudderplettede unge prinser.

„Ærede ambassadører, Deres tilstedeværelse er en stor ære for vores hof,“ hilste Ramil dem, mens han indvendigt undrede sig over hvad i alverden der bragte disse udsendinge hertil fra den anden ende af den kendte verden. Øerne lå langt mod vest, der var en lang sørejse dertil rundt om Spydkasterens kejserrige. Det var en farlig rejse som man ikke uden videre påtog sig, takket være krigsherrens kejserslige piratflådes hærgen.

Kongen rejste sig, hvilket var signal til at alle andre gjorde det samme.

„Mine damer, da De nu har set min søn, vil jeg foreslå at vi mødes igen samme tid i morgen, så De kan få mulighed for at komme Dem efter den besværlige rejse.“

Ambassadørerne bøjede sig igen, denne gang en anelse dybere som det passer sig for en monark.

„Ramil, kom med mig.“ Lagan gjorde tegn til sin søn om at følge med ham ind i det tilstødende gemak bag kongetronen.

Forvirret fulgte Ramil efter sin far. Lagan sendte tjenerne bort, smed et stykke brænde på ilden og satte sig med et tilfreds grynt i en blød lænestol. Sammenlignet med Den Hvide Rådssal var det et hyggeligt værelse, lidt ligesom at bytte et par stramme uniformsstøvler ud med et par gamle hjemmesko. Ramil lod sig ikke længere genere af sit mudrede tøj og sank ned i sin yndlingsstol.

„Vil du have lidt vin? Eller kava?“ Lagan tilbød sin søn noget at drikke fra en bakke der stod klar på et lavt bord. Ramil bad om en kop af den mørke, bitre kava som havde været hans mors foretrukne drik.

„Jeg beklager mit udseende,“ sagde Ramil forlegent og pegede ned ad sig selv og derpå mod rådssalen. „Budbringeren fik det til at lyde som om jeg skulle komme med det samme.“

„En klog konge skynder sig aldrig uden at vide hvad han er på vej til,“ sagde Lagan med et citat fra Monarkernes Håndbog der havde hørt til en af de mindst populære tekstbøger fra Ramils skoletid.

„Ja, men den kloge søn springer når hans far fløjter,“ svarede Ramil tilbage.

Lagan lo. „Så sandt, så sandt. Skidt med alt det nu. Jeg har noget meget alvorligt at drøfte med dig.“

„Det skulle vel ikke tilfældigvis have noget at gøre med de ambassadører?“

Lagan nikkede og nippede til sin vin. „Det kan ikke have forbigået din opmærksomhed at Holt på det seneste er begyndt at betragte os med knapt så venlige øjne.“

Ramil nikkede. Kysten var blevet hærget af såkaldte pirater – i virkeligheden var det kapere der arbejdede for Holts krigsherre, Fergox Spydkaster. Der havde været adskillige grænsetræfninger mellem gerfalske tropper og mænd fra Holts seneste erobring, nabolandet Brigard. Der var endnu ikke erklæret krig, men den var allerede ved at blive udkæmpet.

„Den Blå Halvmånes Øer har også fået deres del af krigsherrens opmærksomhed. På hver vores måde repræsenterer vi den næste logiske erobring for Holt.“

„Men det vil aldrig ske,“ indvendte Ramil. „Gerfalerne vil aldrig lade Spydkasteren invadere. Vi vil bekæmpe hans hære gade for gade, mark for mark ...“

Lagan løftede hånden. „Jeg ved det, Ramil, jeg ved det. Men jeg ved også at brigardianerne havde en tapper hær der var lige så veludrustet og veltrænet som vores. De gav ikke let op, men alligevel faldt de.“

„Det var sulten der tvang dem til at overgive sig. Fergox afskar dem fra søsiden – det var det der knuste dem.“

Lagan nippede til sin vin. „Jeg er glad for at høre at du har været opmærksom under rådsmøderne. Jeg skal aldrig mere sige at dit fjerne blik skyldes at du sidder og dagdrømmer. Men du har ret. Fergox udøver sin magt både til lands og til vands. Vi ville måske kunne måle os med ham med vores hære, men vi vil aldrig kunne hamle op med piratflåden. Det er derfor vi har brug for en alliance med Den Blå Halvmåne.“

Ramil nikkede. Det gav god mening. Halvmånens flåde var berømt over hele den kendte verden for sin kampstyrke. Den blev hovedsageligt brugt til at forsvare Safirhavets vande, og de fire kronprinsesser kunne kommandere over mindst et tusind skibe med dygtige besætninger der også var udlærte som landsoldater. Disse marinesoldater var en utrolig alsidig styrke, og det var endnu mere overraskende i Ramils øjne eftersom halvdelen af dem var kvinder. Kvinder blev ikke oplært til at kæmpe i Gerfal. Men øerne lå langt væk, og selv om Gerfal og Den Blå Halvmånes Øer ikke var fjender, var de heller ikke ligefrem venner. Deres kulturer var vidt forskellige.

„Så hvordan skal vi få den alliance i stand? Jeg kan se at vi vil kunne drage fordel af deres flåde. Hvad får de af os?“

„I første omgang råmaterialer og løfte om militær bistand hvis de bliver angrebet. Vi ved ikke hvilket land Fergox vil angribe først, men vi har begge en interesse i at det andet land overlever. Og der er også noget andet.“

„Såh?“ Ramil var træt efter sit lange morgenridt. Han gabte. Trods alle truslerne mod Gerfal lod det til at hans far havde styr på det hele. Der var ikke meget han selv kunne gøre ud over at godkende de fornuftige forberedelser af deres forsvar. „Hvad er det?“

„En kongelig alliance.“

„Hvad?“

„Kort og godt: Dig.“

Al træthed forsvandt. „Nej! Jeg gifter mig ikke med en af deres matriarker. Jeg vil ikke have en hvidsminket heks til kone.“

Lagan rynkede panden. Han havde forventet at hans søn ville reagere på denne måde, og det var derfor han havde valgt at afholde dette møde under fire øjne. Fordommene mod Den Blå Halvmånes fremmedartede befolkning gik dybt i gerfalerne – kongen var faktisk heller ikke selv særlig begejstret for disse mennesker.

„Ikke med en matriark. Ægteskabet skal være med en af kronprinsesserne.“

„Men det er ikke spor bedre,“ tordnede Ramil. „Hun kan være hvem som helst – den seneste blev hentet op af rendestenen, hvis rygterne er til at stole på.“

Lagan bankede på sine tænder og ventede på at hans søn skulle blive færdig med sit vredesudbrud.

„Der er ingen kongelig slægt – bare en række ubetydeligheder udklædt i nogle latterlige dragter! For himlens skyld, far, de sætter større pris på poesi og papirfoldning end på sværdkunst. Jeg tvivler på at en indfødt fra Den Blå Halvmånes Øer overhovedet har siddet på en hest. De går ind for både og kanaler, ikke for veje og hestevogne som et civiliseret land!“

„Nu er du latterlig, Ramil. Vandvejene på Rama hører til blandt verdens vidundere.“

Ramil var sur på sig selv, da det gik op for ham at han var gået for vidt i sit fejende angreb på Halvmånekulturen.

„Hør her, far, prøv at sætte dig i mine sko. Du ved lige så godt som jeg at et ægteskab med en af dem vil være en levende død. De er så formelle at der er tres ting de skal gøre før og efter et bøvs. Gud ved hvad man skal gøre før man kan kysse en kronprinsesse!“ Ramil gøs ved tanken. „Lad være med det.“

„Vi har ikke noget valg. Det er den eneste måde vores to lande

kan komme til at stole på hinanden – vi har brug for Den Blå Halvmåne hvis der skal være en trone du kan arve.“

Ramil prøvede en ny vinkel. „Jeg troede at kronprinsesserne aldrig giftede sig.“

„Hun her gør.“

„Hvilken af dem? De er alle sammen nær de halvfems, er de ikke?“

„Du overdriver, Ramil.“

„Så jeg skal gifte mig med en af de fire, men jeg har ikke noget at skulle have sagt om hvem af dem, end ikke hvem af dem ville foretrække?“

„Det er korrekt. Det her er et statsanliggende, ikke en bonde-dreng der vælger en malkepige ved et høstbal.“

Ramil knyttede næverne. „Jeg gør det ikke, far.“

„Du gør det for Gerfal. Du vil gøre det for at vise at du tager dit ansvar alvorligt.“

Ramil rejste sig brat op, halvt indstillet på at fare ud af døren. „Du kan sagtens snakke. Du har altid sagt at du giftede dig med mor af kærlighed.“

Lagan kastede en ny brændeknude på ilden. „Jeg var egoistisk da jeg giftede mig. Jeg svækkede Gerfal ved at vælge din mor.“

„Hun var en prinsesse ...“

„Af et folk der betød meget lidt heroppe nordpå. Hvis jeg ikke havde mødt hende ved det store hestemarked, ville jeg have været gift med Fergox’ søster, vidste du det?“

Ramil rystede på hovedet.

„Jeg veg uden om det ægteskab, det indrømmer jeg. Junis var ikke min drømmekvinde. Jeg vidste at min far var ved at planlægge brylluppet, så jeg tog beslutningen ud af hænderne på ham og giftede mig ved en ørkenceremoni før han kunne nå at stoppe mig.“

Pludselig forstod Ramil det. „Så det er derfor du ikke har for-

talt mig noget om det her tidligere? Du var bange for at jeg skulle stikke af og blive splejset sammen med den første og bedste antagelige kvinde?“

„Ja. Du ligner mig så meget, Ramil. Jeg var bange for at du ville begå samme fejltagelse.“

„Men dit ægteskab med mor var ikke nogen fejltagelse. I var lykkelige – I fik mig og Briony ...“

„Vi var lykkelige, ja, men Gerfal var ikke. Tænk over hvordan det ville have set ud i dag hvis jeg havde allieret os med Fergox gennem et ægteskab. Så ville vi ikke nu gå og være bange for fremtiden. Men hvis du gør din pligt, giver du Gerfal en god chance for at overleve som nation, fri fra krigsherren. Og bedre endnu, du vil kunne udvide vores egen magt mod vest – vi ville måske kunne se slægten Burinholt på to troner.“

Ramil sydede af vrede – han følte sig som et får der blev drevet ind til klipning og snart skulle miste den behagelige pels af drømme og glæder der hidtil havde udgjort hans liv. „Men du glemmer at de har valgt derovre.“

Lagan viftede henkastet med hånden. „Skikke kan ændres. Det er muligt at fuske ved de valg, og Fergox har allerede manipuleret med dem. Hvorfor tror du at det var en ubetydelig pige der blev valgt som den nye kronprinsesse? Han har bestukket nogen i præstekabet – han er i gang med at svække regenterne. Når det går op for Halvmånens befolkning, vil de ønske at lave om på det og gå væk fra det tilfældighedernes spil som hersker ved valg, og træde ind i en moderne tidsalder med stærke nedarvede ledere. Med mænd.“

Ramil overvejede nøje sin fars ord før han svarede. „Så det du i virkeligheden beder mig om at gøre, er at gifte mig med denne gamle kælling for at sikre en alliance, alt imens vi planlægger at overtage landet?“

„Ikke med nogen gammel kælling. Jeg har allerede sagt at vi

kun vil acceptere en kvinde i den fødedygtige alder. Og ja, vi kan tilbyde Den Blå Halvmåne en stærk ledelse når tiden er moden.“

„Kan jeg nægte?“

„Hvis du nægter, vil jeg starte forhandlinger med Fergox om et passende parti for dig. Så vidt jeg forstår, er hans søster stadig ugift. Inkar Gultand vil uden tvivl gå med til at få en frisk ung mand som dig i sin seng.“

„Du gør nar af mig!“

„Desværre nej. Jeg ønsker at skåne mit folk for en krig vi ikke kan vinde. Uden Den Blå Halvmåne er vores eneste fremtid som vasalstat under Fergox. Det er præcis sådan et offer han vil forlange af os – et pant på vores loyalitet.“

Ramil følte en stærk trang til at begynde forfra på dagen, at tage tilbage til skoven, men denne gang glemme at komme hjem.

„Så jeg har ikke noget valg?“

„Nej, jeg er ked af det, men det har du ikke.“

„Brylluppet så – hvornår, hvor?“ snerrede Ramil.

„Detaljerne er endnu ikke besluttet. Gå og tag et bad.“

Lagan sendte sin søn væk med et suk. Ramil traskede ud af døren med hængende skuldre. Det pinte kongen at vide at han lige havde knust forholdet til sin eneste søn. Han kunne tydeligt huske hvordan det havde føltes når ens far optrådte som konge snarere end som en kærlig far. Hans far havde aldrig været på samme måde over for ham efter hans ægteskab med Ramils mor, og hans elskede kone var kun sjældent blevet modtaget ved hoffet inden den gamle konge døde. Han var bange for at Ramil nu ville nære en lignende uvilje mod ham selv.

Da prinsen var gået, ringede kongen med en klokke. Vagtchefen trådte ind.

„Sørg for at prins Ramil ikke forlader slottet indtil videre,“ beordrede Lagan. „Giv ordre om at han ikke må besøge staldene under noget påskud.“

Hvis vagtchefen fandt ordren underlig, sagde han ikke noget. Han bukkede og trak sig hurtigt tilbage for at organisere en fireogtyvetimers overvågning af den unge tronarving.

Kapitel 2

Tashi var den sidste der trådte ind i Åkandesalen, der var sæde for de fire øers regering og et af hendes yndlingssteder i paladset. Taget åbnede sig ud fra en central kuppel, der havde form som en omvendt åkande hvor kronbladene gik over i cremefarvede søjler som blev blussende røde dér hvor de mødtes med mosaikgulvet. Mønsteret i gulvet afspejlede Den Blå Halvmånes rige kultur: Det allestedsnærværende motiv med åkanderne, der i fuldkommen skønhed flød på vandet ligesom Øerne selv flød i Safirhavet; evighedsdragen der jagtede sin egen hale; den springende delfin, som var den første Moders legendariske ven; guldsmeden, selveste Den Store Gudindes budbringer, der genspejlede en flig af hendes herlighed.

Tashi nærmede sig sine medregenter med omhyggeligt afmålte skridt. Marisa af Fonilara, førstekronprinsessen, sad allerede på sin trone der var udskåret som et skib for fulde sejl, hendes hvide kåbe var spredt ud om hende så hun lignede en gammel rynket galionsfigur. Andenkronprinsessen, Safila af Lir-Salu, en køn kvinde i halvtredserne, var netop ved at sætte sig på Overdåghedstronen – et storslået møbel dekoreret med billeder af alt godt fra land og hav. Hun svingede folderne i sin grønne kåbe med dens

broderier af gyldne aks, så de yndefuldt lagde sig i krusninger på gulvet. Tredjekronprinsessen, Korbin af Rama, fulgte efter hende og satte sig med en rask bevægelse på Retfærdighedstronen. Hendes ansigt var alvorligt, fingrene der strøg hen over det blå skærf i hendes skød, var et umiskendeligt tegn på irritation. Hendes tronstol var støbt i bronze med et ryglæn der var formet som en sværdklinge. Korbin var den der aldersmæssigt var nærmest Tashi, for hun var kun niogtyve år gammel. Den sidste plads, Naturtronen, var bygget af rå træ. Den var ikke finere end mange af de stole man kunne finde i salen hos en matriark, men dens enkelhed skulle minde de fire herskere om at havets og jordens rigdomme, den civilisation som deres forfædre havde opbygget her, og det havde nu herskede over, alle byggede på naturlige ressourcer, gaver fra Øernes natur. Uden Skabergudindens velsignelser ville intet af dette eksistere.

Da Tashi gik hen mod sædet af ubøjeligt træ, undrede hun sig for hundrede syttende gang over hvorfor det mon var den nyeste kronprinsesse der skulle sidde på det?

Tashi bøjede sig for sine regentsøstre og indtog sin plads idet hun spredte sin guldsmedekåbe ud i en elegant bue omkring sine fødder med en efterligning af Safilas bevægelse.

Oppe under taget begyndte en klokke at ringe for at signalere at regeringen var samlet.

Marisa rejste sig. „Søstre, det første emne vi skal overveje, er forberedelserne af forsvaret mod vores fjende, kejser Fergox Spyd-kaster. Vores brevduer fra ambassaden i Gerfal har bragt svar på vores forslag om en alliance. Kong Lagan indvilliger.“

Tashi tog del i de høflige klapsalver der lød fra alle i salen. Hun havde vidst at førstekronprinsessen, der var ansvarlig for udenrigs-anliggender, i månedsvis havde ført disse vanskelige forhandlinger. Tashi mindedes de barskt udseende ambassadører som hun havde øvet sig i at bøje sig for så sent som sidste måned. Deres tu-

nikaer og bukser havde virket meget malplacerede blandt Halvmånehoffets kåber. Deres lange løse hår havde virket næsten vildt sammenlignet med de ærbare slør som ellers almindeligvis blev båret i paladset. Og alle gerfalerne havde været mænd.

„Kong Lagan er enig med os i at alliancen mellem vore lande bør knyttes af bånd der ikke let vil kunne brydes. Han foreslår en kongelig forening med hans eneste søn og arving, men har afvist mine forslag om at det skulle være med en datter fra en af vores ledende matriarkale familier. Hans Majestæt holder fast på at kun en kronprinsesse vil kunne accepteres. Selv om dette er imod praksis her hos os, må jeg modvilligt erklære mig enig med ham. Ekstraordinære tider kræver ekstraordinære forholdsregler. Prins Ramil må ægte en ligestillet for at vise at de to nationer går sammen som ligestillede.“

Lige først forstod Tashi ikke hvad Marisa sagde – det var så uventet. Kronprinsesser måtte godt gifte sig, men kun som et privat anliggende der blev holdt adskilt fra hoffet. Det var almindelig kendt at andenkronprinsessen havde været lykkeligt gift de sidste femogtyve år, men kun få havde set hendes mand, der ifølge rygterne var præst i et af de mindre templer. Men et offentligt ægteskab, et statsægteskab, var uhørt, et kæmpemæssigt brud på traditionerne. Tashi var ikke den eneste der blev overrasket. Alle rådgiverne der var samlet på bænke rundt om tronerne, så forvirrede ud, hvilket var en meget voldsom udvisning af følelser for Den Blå Halvmånes hof, der var berygtet for at udvise stor selvbeherskelse.

Safila rejste sig for at tage ordet.

„Søstre, jeg forstår visdommen i denne alliance, men et ægteskab med en af de fire vil få følger som ingen af os kan forudse, det vil ændre hele magtbalancen ved vores hof.“

Med et nik erkendte førstekronprinsessen bemærkningens berettigelse. „Selvfølgelig er jeg klar over det, men vi kan også

forudse at vores hof ikke vil eksistere om nogle få år, hvis vi ikke slutter alliancer nu. Hvor meget respekt vil Fergox Spydkaster vise for vores traditioner og love? Ingen. Han vil vanhellige Moderens templer og møde os alle med sværdet. Kronprinsesser så vel som jævne borgere, hvis man skal dømme efter hans opførsel i andre lande. Jeg foreslår noget nyt, ja, men intet så radikalt som det han vil tvinge ned over os.“

Korbin rejste sig.

„Hvis det du siger, er korrekt, søster, så er det eneste der står tilbage, at afgøre hvem af os der skal vælges til at repræsentere vores land i denne alliance.“

Tashi hævdede sin vifte for at skjule et smil. Tredjekronprinsessen fik det til at lyde som om ægteskabet var en sportskonkurrence. Med hensyn til alder og betydning var Korbin klart den bedst kvalificerede.

„Kong Lagan forlanger at den kommende hustru skal være i den fødedygtige alder, så det indskrænker mulighederne,“ fortsatte førstekronprinsessen med antydningen af et muntert glimt i øjnene. „Vores ambassadører beskriver prins Ramil som (I må undskylde det udiplomatiske sprog, men jeg bad dem om at være ærlige) ’en ukultiveret dreng på atten’. Vi må stemme om hvem af vores to yngre søstre der skal løfte denne byrde.“

De to yngre søstre. Tashi vågnede pludselig op da det gik op for hende at hun seriøst blev overvejet til dette ægteskab.

„Den udvalgte må være forberedt på at skulle tilbringe meget tid væk fra hoffet her. Hun vil komme til at fungere som rejsende ambassadør mellem os og Gerfal.“

Marisa behøvede ikke at uddybe det, men Tashi vidste hvad det betød. Hvis kronprinsessen var væk fra Øerne, ville hun miste meget af sin magt, være væk fra regeringsmøderne, hendes indflydelse hos folket ville blive reduceret. Tashi kastede et blik hen på Korbins alvorlige ansigt; hun havde også hurtigt udregnet om-

kostningerne.

Men jeg kan ikke gøre det! tænkte Tashi panisk. Jeg er knapt nok accepteret som det er. Et fremmed ægteskab vil være noget nær min ruin, vil yderligere mindske Kais betydning og sætte en stopper for min uddannelse og oplæring. Ydermere har jeg ikke spor lyst til at blive gift med en 'ukultiveret dreng'.

„Vi stemmer på den sædvanlige måde,“ forkyndte Marisa.

Hver kronprinsesse tog de fire stemmepinde der sad på armlænet af hver trone – hvid, grøn, blå og orange.

„Blå eller orange?“ sagde førstekronprinsessen. „Begynd.“

Som beskrevet i Stemmeloven, anden rulle, paragraf et valgte hver hersker en pind. En klokke slog. En for en blev fire pinde kastet ned på flisegulvet mellem tronerne hvor de faldt ned på åkandemosaikken der var designet til at afspejle kuplen.

„Beslutningen er truffet,“ forkyndte Marisa.

Tashi stirrede vantro på gulvet. Tre orange pinde og en blå lå for hendes fødder. De tre ældre prinsesser havde alle stemt på hende.

„Men jeg kan ...“ begyndte hun.

Hendes tre medregenter så forbløffede på hende. Ingen kronprinsesse fremførte nogen sinde en personlig indvending foran hoffet.

Tashi rejste sig og bøjede sig. „Tilgiv mig, søstre. Det jeg ville sige, var: 'Ved Gudindens vilje'.“

Hun gik hurtigt ud, vel vidende at det var imod præcedens at hun gik før de ældre kronprinsesser, men hun kunne ikke blive derinde efter det de lige havde gjort mod hende. Da hun var nået ud i korridoren, løftede hun op i kåbens tunge brokade, knugede det i hænderne og satte i løb. Lille Kai, en ubetydelig ø i unionen, blev ofret for at tilfredsstille en fjern konge og sikre de andre tre øers sikkerhed. Hun kunne skribe. Det burde have været Korbin. Hun var ældre, fuldt uddannet i diplomati, mere rede til et ægteskab, repræsentant for den største ø, Rama, og meget mindre i fare

for at miste sin indflydelse. Der var så mange grunde der pegede på hende.

Men de havde alle stemt for den yngste, den mindst vigtige, den mest undværlige prinsesse ved hoffet. Det var en fornærmelse mod gerfalerne, hvis de ellers forstod det.

Det er også en fornærmelse mod mig, indså Tashi. De mente åbenbart at en gedehyrde ville være et godt parti for den 'ukultiverede' barbarprins.

Tashi stormede ind i sit soveværelse, smækkede døren i hovedet på etikettemesterinden og smed bronzefingerskålen ud af vinduet. Det gav et tilfredsstillende 'klang' da den ramte brolægningen i gården.

Hun kastede sig på sengen. Hun ville gøre sin pligt, men Gudinden hjælpe prins Ramil hvis han forventede mere af hende end det. Hvis han gjorde, ville hun gøre hans liv meget ubehageligt.

Ramils grænse blev nået og fik ham til at miste besindelsen da han blev nægtet adgang til staldene. Han havde tænkt sig at opfylde sit løfte og tage sin lillesøster ud på en ridetur, men en vagt standsede dem begge ved indgangen.

„Jeg beklager meget, Deres Højhed, men kongen har beordret at De ikke må komme herind.“ Vagten, der var en munter mand som Ramil ofte havde budt et glas øl i kroen ved slotsporten, så nu meget ædru og meget alvorlig ud.

Inde fra boksene vrinskede hestene der fornemmede at deres yndlingsrytter var ved døren.

„Ramil, hvor er ponyen?“ hviskede Briony og knugede nervøst sin brors hånd.

„Ponyen er inde i stalden, men jeg kan åbenbart ikke komme ind og hente den til dig.“ Ramil kunne mærke at hans temperament var ved at løbe af med ham. „Må prinsessen komme ind?“ spurgte han irriteret.

„Selvfølgelig, Deres Højhed.“ Manden sænkede spydet.

„Og hvis jeg giver en staldkarl besked på at komme herud med ponyen, vil jeg så få lov til at tage min søster med ud i parken?“ spurgte Ramil syrligt.

„Nej, Deres Højhed. Jeg har fået ordre på at sørge for at De bliver inden for slottet.“

Ramil vendte sig mod sin søster. „Beklager, Briony, ridetimen er aflyst. Smut tilbage til din barnepige.“

Han forlod Briony, der var helt forvirret over denne pludselige ændring i planerne, og gik med lange skridt hen over slotsgården til sin fars gemakker. Kong Lagan var midt i en hemmelig rådslagning med premierministeren, lord Taris. På bordet foran dem lå der et udbredt kort hvorpå der var anbragt små figurer af mænd og skibe.

„Så nu er jeg fange i slottet, er det planen, far?“ spurgte Ramil uden at lade sig standse af høfligheder så som en hilsen.

Lagan skubbede en division soldater hen mod bjergpassene ind mod Brigard.

„Det er mit ønske at have dig i nærheden indtil brylluppet har fundet sted,“ svarede Lagan roligt.

„Det er skandaløst, far! Du behandler mig som en forbryder!“

Lagan lænede sig tilbage og studerede beregnende sin søn.

„Vil du give mig dit ord på at du ikke stikker af fra os?“

„Selvfølgelig, jeg...“

„Vil du sværge på det ved din mors gode navn?“

„Jeg...“ Ramil tøvede.

„Netop.“

Ramil snoede sine ridehandsker mellem fingrene. „Tror du hun ville have billiget det her, far?“

Lagan tog eftertænksomt en model af en kavalerisoldat op. „Nej, det ved jeg hun ikke ville have gjort. Hun ville have sadlet din hest for dig og bestukket vagterne til at lade dig gå.“

„Så hvorfor gør du det mod mig?“ udbrød Ramil fortvivlet.

„Fordi det ville have været forkert af hende. Nogle gange er det nødt til at være hovedet snarere end hjertet der hersker.“

Ramil kunne have skreget af raseri. Hans eget hjerte var blevet en brændende kugle af afsky.

„Jeg hader dig, far.“

„Sig ikke det,“ svarede Lagan træt. Han havde haft præcis sådan en scene med sin egen far, og straffen for det valg han havde truffet dengang, var at skulle genopleve den igen i dag. „Jeg prøver at redde Gerfal. Jeg redder dig fra dig selv. Hvis du stak af fra din pligt, tro mig, så ville du aldrig kunne tilgive dig selv.“

Ramil brændte efter at smide med et eller andet, at give faren igen. „Du taler om pligt, far, men du glemmer at jeg ikke kan gøre min pligt hvis jeg ikke kan vælge. Hvordan vil du kunne vide om jeg ville opføre mig som det passer sig for en prins af Gerfal, hvis du ikke giver mig mulighed for at begå mine egne fejltagelser eller endda træffe mine egne rigtige valg? Hvordan kan jeg nogen sinde kunne komme til at egne mig til at regere Gerfal på denne måde?“

Lagan nikkede anerkendende. „Du argumenterer godt, min dreng, men nu er ikke tidspunktet til at give dig den mulighed. Senere, det lover jeg dig, vil du få masser af frihed til at vise at du egner dig til at regere.“

„Men...“

„Jeg kan ikke sætte nationens lykke på spil for at du kan eksperimentere med at regere.“

„Hvis det skal være på den måde, hvorfor låser du mig så ikke inde i fangehullet. Vis folket hvad du mener om mig.“

Vreden lynede i Lagans blik. „Nu er du uforskammet, lige et bevis på at jeg havde ret i at spærre dig inde!“

Ramil udstødte en hul latter. „Det er urimeligt, far! God taktik, men urimeligt. Prøv ikke at give mig skylden for din uretfærdige behandling af mig!“

Lagan rejste sig i al sin kongelige værdighed, så hans grønne kappe fejede hen over gulvet. „Prøv engang, prins Ramil, i din stolthed og selvoptagethed at overveje at det kan tænkes at jeg handler forkert over for dig, men ret over for vort folk. Sig mig så, ville du i mit sted sætte dit eget barns lykke over din pligt over for dit land? Sig mig: Hvad ville du gøre?“

Ramil gløede på sin far. „Jeg ville stole på min søn.“

Han forlod gemakket og smækkede døren efter sig.

Den forgyldte chalup gled op til paladsets anløbsplads akkompagneret af de dirrende toner fra det kongelige orkestres sækkepiber. Vimplerne flagede blidt fra forstavnen – orange vimpler til ære for den passager som skulle til at begive sig ud på denne sørejse. Tashi tog intet med sig. Alle hendes ejendele og ceremonielle dragter havde andre pakket og sendt i forvejen. De følte alligevel ikke som hendes. I årevis havde hun kæmpet for at omdanne Tashi til fjerdekronprinsesse, men beslutningen om dette ægteskab havde lavet kløft imellem de to. Kronprinsessen var en tom skal, en samling af ord, handlinger og klæder. Tashi var langt væk, skjult et sted inde i hende selv, hvorfra hun betragtede det hele med foragt.

De andre tre kronprinsesser stod ved siden af hende mens præsterne udførte afskedsceremonien.

„Jeg har bedt etikettemesterinden om at skrive et nyt regelsæt der passer til dit liv som rejsende, søster,“ sagde Korbin overlegent.

„Ved Gudindens vilje,“ mumlede Tashi.

„Vi vil værdsætte at få hyppige budskaber fra dig,“ sagde Marisa, „og forventer at du og din prinsgemal aflægger os en bryllupsvisit til foråret.“

Tashi nikkede, hun vovede ikke at komme ind på emnet prinsgemaler.

„Må jeg lige udveksle et ord med dig under fire øjne, søster.“ Safila talte blidt og tog Tashis arm. De andre to regenter så over-

raskede efter dem da hun førte Tashi af sides. Hoffolkene forsøgte at ignorere dette brud på traditionerne ved at holde blikket rettet mod bådene der samledes i en flotille af orange bånd. Solen glimtede i netværket af kanaler der krydsede hen over sletten foran paladset, og gjorde vandet blændende som flydende guld. På himlen over paladsets jadefarvede tag kredsede nogle svaler.

Andenkronprinsessen trak Tashi ind i en pergola der var overgroet af en vinplante med druer der dinglede i modne klaser. Hun tog om Tashis blege ansigt og så dybt ind i de grønne øjne.

„Du er ulykkelig, søster.“

Safila sagde det som en konstatering, ikke som et spørgsmål.

Tashi blinkede, hun kunne mærke tårerne vælde frem i sine øjne. Der var ingen der havde omtalt hendes følelser siden hun var ankommet til paladset. Det var som om hun var blevet frataget alle ungdommens længsler, dens håb og frygt, og langsomt blevet omdannet til en maskine der var skabt til at regere. Nu, netop som hun trængte til at være allerhårdest, talte andenkronprinsessen om følelser.

„Tror du at vi stemte på dig fordi du er den yngste blandt os? At du ikke har nogen betydning?“

Tashi nikkede.

Safila sænkede hånden fra Tashis ansigt og tog i stedet hendes hånd i sin. Endnu et uventet tegn på sympati.

„Jeg kan ikke tale for mine søstre, men jeg stemte på dig fordi jeg synes du fortjener en chance for at finde lykke. Du kæmper – vi kæmper alle sammen – med den opgave Moderen har givet os. Mit liv har kun været udholdeligt på grund af min mand. Det ønsker jeg også for dig.“

Kronprinsesser nævnte aldrig nogen sinde deres privatliv. Endnu en skik var blevet brudt.

„Men hvis jeg skal giftes, vil jeg have en af vores eget folk – en der elsker mig. Ikke en ukultiveret prins der ægter mig fordi hans

far siger det!“ røg det ud af munden på Tashi.

Andenkronprinsessens øjne tindrede. „Ukultiveret lyder da ... underholdende. Og bortset fra det, så kan vi da ikke sende tredjekronprinsessen, vel?“ Hun nikkede over mod deres medregents bistre ansigt hvis pande var fuld af misbilligende rynker. „Hvad ville det dog blive for et liv for en stakkels attenårig dreng?“

Tashi løftede ærmet for at skjule en måben. En vittighed fra andenkronprinsessen? Det var i hvert fald heller ikke med i Etikettebogen.

Tashi tilbragte den langsomme rejse til flådehavnen med at tænke over andenkronprinsessens ord. Hendes krop sad på Naturtronen der var anbragt på det åbne dæk så alle hendes undersåtter kunne se hende, men hendes tanker var langt væk og spekulerede over hvilke motiver der kunne ligge bag hendes medregents venlighed. Andenkronprinsessen var fra Lir-Salu, den næstmindste ø. På mange måder havde Lir-Salu mest at vinde hvis Kais indflydelse blev mindre, men Tashi kunne ikke slippe følelsen af at Safila virkelig havde ment sit ønske om hendes lykke.

Vil jeg nære mistillid til alle eller tro på at jeg en gang imellem vil møde venner? spurgte Tashi sig selv. Har jeg lyst til at ende som Korbin der skuler til alle hun møder, eller som Safila der er tilfreds og stadig menneskelig?

Hun måtte løbe risikoen for sin egen og for Kais skyld.

Tashi gjorde tegn til en skriver.

„Vær venlig at sende følgende til mine søstre: 'Jeg, fjerdekronprinsessen, overdrager hermed i mit fravær min stemme til andenkronprinsessen. Jeg har tillid til at hun vil nære samme omsorg som jeg ville have udvist for den elskede befolkning på Kai i alle anliggender omkring vore Øers styre.'“

Budskabet blev afsendt med brevdue. Mens Tashi sad og fulgte fuglens flugt hen over de kanalsluser som hendes chalup allerede

havde passeret på dens vej ud mod havet, spekulerede hun over om hun havde dummet sig. Havde andenkronprinsessen blot regnet med at den uerfarne Tashi ville reagere taknemmeligt på dette udtryk for medfølelse? Som repræsentant for både Kai og Lir-Salu ville Safilas indflydelse ved hoffet blive forøget, så den kom på højde med begge hendes medregenters.

Ti stille, kommanderede Tashi sin kyniske side. Lad mig i det mindste tro at jeg har én ven ved hoffet. Tag ikke det fra mig. Nogle gange må hjertet herske over hovedet.

Tashi havde set kort over den kendte verden, men havde aldrig fatet dens omfang før denne rejse hen over Det Nordlige Ocean. Gerfal lå næsten to tusind kilometer borte, på den anden side af kejserriget Holt, hinsides alt hvad Tashi kendte. Den Blå Halvmånes flåde kunne selvfølgelig ikke gå ind i nogen holtisk havn, så den måtte sejle langt mod nord til Ishavsøerne for at proviantere på rejsen. Heldigvis havde vinteren endnu ikke frosset havene til, men hver morgen når Tashi vågnede i den store agterkahyt, var det mørkt, og hun måtte sige De Fire Velsignelser længe inden solen stod op. Is dækkede indersiden af vinduerne, frøs hendes ånde og fyldte rigningen med istapper som dagligt faldt ned på dækket når en mat sol lige over horisonten puffede mørket væk for nogle få timer. Folkene på Ishavsøerne var mistænksomme, men ikke fjendtlige, de sørgede for pelse, kød og frisk vand til de tyve skibe der udgjorde Tashis eskorte. De blev på intet tidspunkt udfordret af piratflåden. Hvad der måtte være af sonderingsskibe forsvandt snart tilbage til Holt når de registrerede størrelsen på Halvmåneflåden.

I slutningen af november, lige inden havene længere mod nord lukkede Ishavsøerne inde for vinteren, og solen ikke længere stod op, vendte flåden sydpå mod Gerfal. Ved ankomsten blev de modtaget af en flotille fra den meget ringere gerfalske flåde og blev

eskorteret til havnen i Falburg, der var landets hovedstad. Gerfalske sømænd kunne kun fløjte i forbløffelse over Den Blå Halvmånes store og veludstyrede skibe med deres hvide kvadratiske sejl og vilde galionsfigurer i form af drager og tyre udsmykket med guldmaling. Det var kun Halvmåneøerne der kunne lave krudt, og selv det mindste af deres skibe var udstyret med mindst tyve kanoner, det største havde over hundrede. Marinesoldaterne var bevæbnet med lange rifler, en teknologi der var ukendt på fastlandet. Der var armbrøsten det vigtigste angrebsvåben over store afstande.

Flådens flagskib lagde til ved kajen for at tage imod kong Lagans repræsentanter. Tashi sad atter på Naturtronen, der til anledningen var hentet op på dækket. Hun var klædt i sin mest kunstfærdige kåbe, der var udsmykket med blade og vilde dyr til ære for Gerfals store skove. Hendes ansigt var malet hvidt, øjnene var trukket op med sort øjensminke, og håret var skjult under et slør af grøn silke. Et orange skærf fremhævede hendes talje og faldt farvestrålende ned over dækket.

Lord Taris, Gerfals premierminister, knælede ned foran hende. Bag ham knælede en firskåren ung mand med rødt hår der blev præsenteret som hans søn, lord Usk.

„Deres Kongelige Højhed, på kongens og hans folks vegne, byder jeg Dem velkommen til Gerfal,“ sagde lord Taris på fællesmål, det sprog som alle i Den Kendte Verden forstod.

„Mange tak, hr. premierminister,“ sagde Tashi og fulgte det manuskript som etiketmesterinden havde udfærdiget til hende. Selvom hun talte fællesmål flydende, følte det akavet at bruge det. „Jeg bringer hilsner fra mine søstre, kronprinsesserne over Den Blå Halvmånes Øer, og jeg kommer med gaver.“ Hun nikkede til en række af tjenere, der stod og ventede med de udvalgte gaver – vin, silke, pergament og salt. Hun tog det øverste stykke papir og foldede det hurtigt til en guldsmed, hendes personlige symbol, og rakte den til premierministeren. „En gave til prins Ramil ac Bu-

rinholt.“ En person fra Den Blå Halvmåne ville forstå dette som et tegn på stor gunst og tillid, i stil med at sige at man lægger sit liv i deres hænder, men premierministeren var tydeligvis ikke blevet orienteret korrekt angående denne side af hendes kultur, for han fingererede nervøst ved den. Halvmånens sømænd stirrede og spekulerede på om det var respektløst ment.

„Øhh ... mange tak, Deres Højhed,“ sagde premierministeren og gav den videre til sin søn. „Vi skal sørge for at han får den.“ Han kunne ikke lide at tilføje at prinsen selv burde have været der for at tage imod hende, men var blevet så fuld aftenen forinden ved nyheden om at man havde fået flåden i sigte, at han var ude af stand til at stå på sine ben. „Hvis det behager Dem at forlade dette fartøj, har jeg en karet der venter Dem.“

Tashi snappede efter vejret. En karet? Uden tvivl trukket af en af de berømte gerfalske heste hun havde læst om. Det kunne hun ikke vente på at se.

„Mange tak, hr. premierminister.“ Med en begejstring der var fuldstændigt skjult for værtsfolkene, nikkede hun, og hendes tjenestefolk skyndte sig hen for at løfte tronen. Ifølge etiketmesterinden måtte en kronprinsesses fødder ikke røre gerfalsk jord før hun havde haft lejlighed til at sige de bønner der hørte sig til når man ankom til et fremmed land. Fire store og stærke tjenere bar hende ned ad landgangsbroen og standsede foran kareten. Tashi så med en henrykt gysen at ikke én, men seks hvide heste stod klar til at trække den. Så gik det op for hende at der var et problem. Der var ikke plads til hendes trone inde i karetens polstrede indre, hun blev nødt til at stige ned.

Men hvad med bøunnerne? tænkte hun. Jeg bliver nødt til at sige dem nu.

Med et nik til førstepresten afventede hun at han skulle slå på klokken så hun kunne påbegynde den lange takkebøn på sit eget sprog, alt imens hun var sig pinligt bevidst at hun lod lord Taris stå

på kajen uden nogen forklaring.

„Ved Gudindens vilje,“ messede hun til sidst.

Så rejste hun sig op og lod lord Taris hjælpe sig op i kareten. Til hendes overraskelse steg han ind ved siden af hende, og lord Usk satte sig overfor, så deres knæ næsten rørte hinanden. Det var et chokerende brud på den kongelige protokol. Hun spekulerede over om de mon vidste at kronprinsesser kun rejste i deres egne private kupeer. Åbenbart ikke, for under køreturen gennem Falburgs gader kommenterede premierministeren uafbrudt alt, udpegede seværdigheder og kom med bemærkninger om handlen og byens traditioner. Tashi pressede læberne sammen. Ingen talte til en kronprinsesse, medmindre man var blevet opfordret til det. Hun kunne mærke hvordan hendes kinder blussede under den hvide sminke, og konkluderede at enten var gerfalerne mere barbariske end hun havde hørt, eller også gjorde han bevidst nar af hendes alder og uerfarenhed. Hendes tavshed syntes kun at gøre ham mere snakkesalig. Han prøvede endda at inddrage sin søn i samtalen med en erklæring om at den unge mand var en god ven af hendes kommende ægte mand.

Næppe en anbefaling til min gunst, tænkte Tashi ved sig selv. Han er nok lige så ukultiveret som sin prins.

Lord Taris udpegede Festsalen oppe på bakken med udsigt ud over byen. Dens mure skinnede hvide i sollyset, orange og grønne flag flagrede fra taget. Tashi indrømmede at det var et imponerende syn, men fremmed for en der var vant til Øernes vandveje og buede tage. Disse brystværn og murtinder så ret uhyggelige ud og fremkaldte associationer til kløer og tænder på vilddyr der lå på spring efter deres bytte. Hun havde fået at vide at folk på fastlandet var mere krigeriske, men hun havde ikke forventet at deres bygninger også ville være det.

„Vi har arrangeret en velkomstbanket, Deres Højhed, til i aften,“ fortsatte premierministeren og forsøgte at ignorere den kolde

tavshed i kareten. „Behager det Dem?“

Tashi nikkede. „Ved Gudindens vilje.“

„Vi siger ’Om Gud vil’ her; det bliver De nødt til at vænne Dem til, er jeg bange for. Jeg forstår at De opfatter Deres Skaber som værende af hunkøn?“

Tashis øjne blev store. Blasfemi efterfulgte fornærmelser, det var for meget!

„Vi har tilrettelagt det således at De uforstyrret kan udføre Deres religiøse forpligtelse,“ fortsatte premierministeren. „Der var en vis modstand, som De kan forestille Dem, men vi har sikret et lille tempel inden for slotsområdet til Deres personlige brug.“

Og jeg forventes at takke ham? rasede Tashi. Hun bankede med fingrene på knæene, et tegn på alvorligt mishag, hvis han havde vidst at aflæse hendes humør.

Premierministeren sukede lettet da de kørte ind ad slotsporten. Kareten kørte op til trappen ind til kronprinsessens gemakker hvor hendes tjenere, som var kørt i forvejen, ventede hende. Han hjalp hende ned og så hende forsvinde ind i bygningen uden et ord. Han vendte sig mod sin søn.

„Nå, hvad synes du?“

„Jeg tror vi har et problem,“ sagde lord Usk og stoppede guldsmeden i bukselommen.

Spærret inde i sine værelser var Ramil vågnet med forfærdelige tømmermænd og havde besluttet sig for at slippe af med dem ved at drikke videre. Hortlan og Yendral prøvede at tale ham fra det, men Ramil var for nedtrykt til at høre efter.

„Ah, lord Usk!“ hilste han sin ven da denne kom tilbage fra sin tur til havnen. „Hvordan har min kære det, min skat, min blomst fra Den Blå Halvmåne?“

Usk hev i sin tunika og trak en krøllet papirfigur frem. „Hun bad mig om at give dig denne her. Det er en ... tja, jeg er ikke sik-

ker, men det ligner en eller anden fugl.“

„Åh, min due fløj over havene for at give den til mig!“ Ramil løftede den skrøbelige papirguldsmed op i hænderne og kyssede den dramatisk. Han kastede den op i luften. Den faldt flagrede til jorden og maste spidsen. „Dygtig pige – se, den flyver! Her, få noget at drikke, Uskie.“ Han hældte skødesløst noget øl op i et krus, så halvdelen røg udenfor. „Nå, sig så frem, hvordan er hun?“

Usk tog kruset med et nervøst blik hen mod de to andre. De blev helt stille, for de fornemmede at det ikke var gode nyheder.

„Hun er ... tja ... ikke særlig snakkesalig.“

Ramil slog sig for panden. „De har sendt mig en stum pige – hvor venligt!“

„Nej, hun kan tale. Hun er bare ...“

„Bare hvad? Smuk? Intelligent? Vittig? Alt hvad en mand kunne ønske sig?“

„Korrekt.“

Ramil fyldte sit eget krus igen og tog en stor slurk. „Skål for korrektheden – denne velkendte egenskab hos alle gode hustruer!“

„Men hun er ung. Hun tør måske op når du bliver ... altså, du ved ... alene med hende,“ fortsatte lord Usk i et forsøg på at få det bedste frem.

„Hvor ung?“ spurgte lord Hortlan, der også prøvede at se den lyse side. De vidste alle sammen at deres ven var fortabt.

„Omkring de seksten, måske sytten. Det er svært at se under al den sminke.“

Yendral begyndte at le.

„Hvad er det der er så morsomt, min herre?“ snerrede Ramil.

„Det er herligt – simpelthen herligt – det er den nye de har sendt dig,“ sagde lord Yendral med en hovedrysten.

„Hvad er der så særligt ved den nye?“ spurgte Ramil gnavent.

„Kan du ikke huske den skandale der var? Det er bondepigen – hende som Fergox bestak præsterne til at vælge, hvis rygterne fra

Holt står til troende.“

Ramil smed kruset ind i væggen. Det slog en flis af pudsen og efterlod en stor brun plet på den hvide kalk. „En bondepige! Jeg formoder du kunne lugte grisestien, ikke, Usk?“

Lord Usk rystede på hovedet og puffede til Yendral for at få ham til at lade være med at hidse Ramil op. Usk var chokeret over den bitterhed der var i Ramils stemme. Prinsen var sædvanligvis den sidste til at være ondskabsfuld mod andre. „Nej, hun virkede meget dannet, så vidt jeg kunne vurdere. Husk på, Ramil, de hersens mennesker fra Den Blå Halvmåne anlægger sig den værdighed der hører til deres ophøjede stilling. Det har ingen betydning hvad hendes baggrund er. Hun er kronprinsesse.“

„Du lyder som din far,“ mumlede Ramil oprørsk. „Du kan sagtens sige at det ingen betydning har; det er ikke dig der skal giftes med hende.“ Han så sig om efter sit krus og kom så i tanke om at han havde smidt det væk. „Mar! Bring mig noget mere øl!“

Tjeneren viste sig i døråbningen hvor han stod og fumlede med sit forklæde.

„Jeg beklager, Deres Højhed, men Hans Majestæt siger at De skal være ædru i aften. Han beder Deres Excellencer om at tage prinsen med ned i de kongelige bade og skrubbe noget fornuft ind i ham.“

Yendral rejste sig. „Det skal vi nok klare. Kom, lad os se at få vores ynkelige prins gjort klar til hans prinsesse.“

„Så må I rulle mig i mudderet. Det er hvad Hendes Højhed er vant til,“ råbte Ramil mens de trak ham ned gennem korridoren.

„*Til marked', min skat, for at købe en gris,
hjem til vor gård, så den kan bli' stor,*“ sang han.

„Kan du ikke lukke munden på ham, Yendral?“ bønfuldt Usk. „Hvad hvis Halvmånefolkene hører ham?“

Lord Yendral tog et lommestørklæde frem og stak det i den kongelige mund. I fællesskab fik de tre venner bakset Ramil hele vejen

ned til badene og gav først slip da de overlod ham til den muskuløse badeassistents nådesløse behandling.

Tashi følte sig meget ensom da hun sad i sine gemakker og gennemgik ritualerne med kun nogle få tjenestefolk hos sig. I paladset på Rama havde hun altid vidst at hendes søstre udførte det samme ritual på præcis samme tidspunkt andre steder i paladset, lige så vel som præsterne og præstinderne i templerne over hele Den Blå Halvmåne. Det havde føltes som ét stort ritual til Moderens ære. Som den eneste der udførte disse ritualer inden for mange tusind kilometers omkreds, sandsynligvis på et andet tidspunkt eftersom selv solen var underlig her, syntes hun at hendes stemme lød meget tynd og svag, klokken betydningsløs og svarene matte.

Da aftenritualet var tilendebragt, fremviste etikettemesterinden den dragt som hun havde udvalgt til banketten. Den var af hvid silke, dekoreret med gyldne drager. Tashi nikkede godkendende. Hun brød sig egentlig ikke rigtig om den, men på den anden side var hun ligeglad med hvordan hun tog sig ud. Det betød ikke noget for nogen, eftersom det slet ikke drejede sig om hende. Det drejede sig om en forening mellem to nationer, ikke mellem en pige og en dreng. Hendes hår skjultes af sløret og solgylden hårpynt, og ansigtssminken blev frisket op.

„Så er De klar, Deres Højhed,“ forkyndte etikettemesterinden, som med stille tilfredshed bemærkede kronprinsessens ro. Hun havde ellers altid syntes at prinsessen viste sine følelser for tydeligt. „De gør vort folk ære,“ tilføjede hun med et sjældent strøg af varme.

Den kongelige kammerherre førte an hen til Festsalen hvor det gerfalske hof allerede var samlet. Tashi kiggede hen over hans skulder ind ad den åbne dør og så hundreder af fremmede der alle ventede på hende. Hun følte sig skrækslagen. Og en af dem skulle blive hendes ægtemand. De virkede alle sammen ens på hende –

skæggede mænd med langt vildt hår og fremmedartet tøj, kvinder med nedringede kjoler der sad så stramt om deres velskabte former at der ikke var overladt meget til fantasien, vidt forskellige fra de lyshårede, lyshudede mennesker ved hendes eget hof. Hvis en kvinde, klædt som en af disse gerfalere, vovede at vise sig offentligt, ville hun blive betragtet som halvpåklædt, en ubarberet mand ville blive irettesat af præsterne.

„Hendes Højhed Taoshira af Kai, fjerdekronprinsessen over Den Blå Halvmånes Øer og territorier,“ meldte kammerherren.

Der blev stille i salen. Tashi skred værdigt op gennem midtergangen med blikket fastlåst på manden i midten ved det lange bord foran hende. Hun nåede forhøjningen og bøjede sig sådan som det passer sig for en hersker der hilser en anden hersker.

„Deres Majestæt,“ sagde hun på fællesmål.

„Prinsesse Taoshira, Deres nærvær er en ære for hele Gerfal.“ Kong Lagan trådte ned fra forhøjningen for at hilse på hende ved at kysse hende på hånden efter gerfalsk skik. Tashi var blevet advaret om hvad hun kunne forvente, så hun gøs ikke ved berøringen. „Kom og tag plads ved min side.“

Han førte hende hen til hendes stol. Tashi bemærkede med tilfredshed at den var lige så storslået som hans egen. Hun svingede sin kåbe ud i en bue da hun satte sig. Øjeblikkeligt kom en hund hen og slængede sig på den så der kom savl på det kostbare stof. Kong Lagan bøjede sig ned og klappede dyret.

„Min yndlingshund,“ forklarede han. „Kan De lide hunde, prinsesse?“

Tashi tøede lidt op over for denne faderlige mand og skulle lige til at fortælle ham om sin egen hund, den som havde hjulpet hende med at passe på hjorden hjemme på Kai, men huskede så på sin status.

„Jeg elsker alle dyr der er skabt af Moderen,“ svarede hun med det svar som præsterne havde lært hende.

„Hvad, endda hvepse og ulve – og grise?“ fnøs en ung mand på den anden side af hende.

Med rynket pande vendte Tashi sig mod ham. Han så anderledes ud end de andre – hans hud var mørkere, og hans sorte hår var tæt krøllet som en sydlændings. Hun spekulerede over om han mon var en slags gøgler, en hofnar måske. Han var meget sjuksket klædt og havde allerede spildt noget på sin røde fløjlstunika.

„Ja, selv dem, for de har alle deres plads i Moderens plan for verden,“ sagde hun i en overlegen tone som selv tredjekronprinsessen ville have været stolt af.

Kong Lagan så rasende ud, men anstrengte sig for at beherske sit temperament. „Prinsesse, må jeg præsentere min søn, prins Ramil, for Dem.“

Tashi tøvede. „Er *det* prins Ramil?“

„Ja, dette *er* prins Ramil,“ svarede den unge mand og slog sig for brystet med et uforskammet smil.

„Ramil!“ sagde kongen advarende.

„Åh, jeg beklager, prinsesse, jeg er håbløs til sådanne præsentationer.“ Han greb hendes hånd og kyssede den hurtigt. „Deres tilstedeværelse-er-os-en-ære,“ rablede han af sig.

Tashi var klar over at alles øjne var rettet mod dem. Hun havde lyst til at stikke drengen en lussing for hans opførsel, men foldede i stedet hænderne i skødet. Det var værre end hun havde frygtet, han var ubeskriveligt ubehøvlet og prøvede ikke engang på at være venlig mod hende.

„Tak, hr.,“ svarede hun stille og forsøgte at skjule hvor chokeret hun var. „Deres velkomst mod en fremmed udviser alle de egen-skaber jeg har lært at forvente af gerfalerne.“

Ramil rynkede panden. Hvis han ikke tog meget fejl, havde den lille bondepige lige irettesat ham.

„Og Deres gave til mig ved Deres ankomst – jeg undskylder for øvrigt at jeg ikke var i stand til at være til stede – viser al Deres

folks gavmildhed.“ Han trak et nusset stykke papir op af lommen. Til Tashis rædsel spredte han det fladt ud og ødelagde derved hendes model og lavede i stedet en grov papirpil. „Her, modtag denne med mine pligtskyldigste bedste ønsker.“ Han lod den falde ned i hendes skød.

„Hvad er det?“ spurgte kong Lagan idet han tog pilen op og forvirret så på den.

„Et kærlighedspant, far,“ sagde Ramil inden han kastede sig over en tallerken kød der stod foran ham.

„Underligt pant, min dreng. Der er ikke skrevet noget på den.“

Ramil smilede bare og trak på skuldrene. „Prinsessen forstår. Det er en tradition fra Den Blå Halvmåne.“

Tashi sank en gang og borede neglene ned i sine håndflader for at bevare roen. Hun var bange for at briste i gråd for øjnene af alle disse barbarer. Guldtrådene i hendes hårpynt dirrede.

„Det gør mig ondt, Deres Majestæt, men jeg mærker at jeg er meget træt efter den lange rejse. Jeg vil trække mig tilbage. Nyd endelig festen i mit fravær.“ Tashi rejste sig og strøg ud af salen før nogen kunne standse hende.

Alle sprang på benene for at bukke da prinsessen forsvandt. Med sammenknebne øjne så kong Lagan mistænksomt på sin søn.

„Hvad?“ sagde Ramil uskyldigt.